

Marius van Bruggen

 Oude Films
en Bordspellen

Marius van Bruggen

Oude Films en Bordspellen

© 2023 Marius van Bruggen

Dit E-book bevat het verhaal *Oude Films en Bordspellen*, de inzending van Marius van Bruggen voor de Goekenprijs 2023. Het behaalde de shortlist (plek vijf) en verscheen in de verhalenbundel *Jake Browns anomalieën en andere winnende verhalen* op Hebban.nl.

Synopsis

Niemand weet waar Robert en Cynthia wonen. Niet eens dat het in Zweden is. Het is een van de voorwaarden van hun Getuigenbeschermingsprogramma, nadat Cynthia een jaar lang undercover is geweest in een van de grootste drugsbendes van Nederland. Alles lijkt goed te gaan, totdat Robert haar op een avond veel te snel ziet rijden. Ze vliegt uit de bocht en landt half in een rivier, half op de oever. Hij duikt er achteraan en weet de auto op armkracht boven water te houden. Cynthia is echter buiten bewustzijn. Hij krijgt haar niet uit de auto, maar kan ook niet weggaan om hulp te zoeken. Ze zitten vast. Het besef dringt ondertussen tot Robert door dat er maar één reden geweest kan zijn dat Cynthia zo hard reed: hun locatie is ontdekt.

Oude Films en Bordspellen

‘Cynthia! Cynthia, word alsjeblieft wakker!’

De stem klonk dichtbij. Cynthia opende haar ogen en knipperde een paar keer. Ze was nog steeds in haar auto, maar iets klopte niet. Haar hoofd lag op een witte doek op het stuur. Was dat de airbag...? Ze probeerde haar armen op te tillen. Dat lukte maar heel beperkt. Ze had geen pijn, maar haar lichaam voelde zwaar. Hoe meer ze bewoog, hoe comfortabeler ze het stuur vond. Haar ogen vielen weer dicht.

‘Cynthia!’

Ze besefte wiens stem het was. Haar ogen gingen weer open en ze keek opzij.

‘Oh, godzijdank,’ zei Robert. In het maanlicht kon Cynthia haar echtgenoot nog net zien. Hij stond naast de auto, maar in een rare hoek en een paar centimeter lager dan zij.

Zonder haar hoofd op te tillen, keek ze verder om zich heen. De zijramen waren gesprongen en er lag water in de auto. Of nee, er lag geen water in de auto, de auto lag in het water. Het kwam tot aan het stuur. Verschillende voorwerpen dreven het raam uit. Mascara, een verpakte mueslireep, haar agenda. De inhoud van haar handtas. Ze keek iets omhoog. De voorruit was gebarsten en de motorkap gekreukt. Hij zag eruit als een gebruikt servet.

‘Kun je me horen, Cynthia?’ vroeg Robert.

‘Ja,’ mompelde ze. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Je bent tegen een boom gereden. Zo hard dat je over de rivier geslingerd bent.’

‘Oh.’

‘Luister,’ zei Robert, ‘je moet hier zo snel mogelijk uit. Je auto ligt in de rivier. Het achterwiel staat nog op de oever en ik heb hem aan deze kant vast, maar ik weet niet hoe lang ik dat volhoud.’

Zwijgend staarde Cynthia haar echtgenoot aan. Zijn woorden drongen amper tot haar door.

‘Begrijp je wat ik zeg?’ vroeg Robert. ‘Je moet hieruit, voor de auto in het water zakt.’

‘Ik weet niet...’

‘Oké, oké, dat komt dan zo wel.’ Hij klonk alsof hij het ergens zwaar mee had. ‘Ik wil kijken of je ernstig letsel hebt, oké?’

‘Oké.’

‘Heb je ergens pijn?’

‘Ehm, nee, volgens mij niet. Ik weet het niet zeker.’

‘Geeft niks, dat is normaal in deze omstandigheden. Kun je je vingers bewegen?’

Even bleef ze stil. ‘Ja,’ antwoordde ze daarna.

‘En je tenen?’

‘Ja.’

‘Oké. Je doet het fantastisch, lieverd. Kun je je armen ook bewegen?’

‘Ik geloof het wel.’

‘Super. Waar ligt je telefoon?’

Ze dacht even na. ‘In mijn tas.’

‘Kun je daarbij?’

‘Nee, die ligt voor de andere stoel.’

‘Oké,’ zei Robert. Weer gaf hij een kreun van inspanning. ‘Ik wil dat je probeert om zelf uit de auto te komen. We doen het stapje voor stapje. Kun je je hoofd optillen?’

Cynthia ademde even in en uit. Ze bracht haar handen omhoog, legde die op het stuur en tilde haar hoofd op. Even leek het goed te gaan, maar toen begon alles te draaien. Ze werd misselijk en begon te hyperventileren.

‘Help, duizelig, misselijk,’ zei ze, elk woord afgewisseld met een snelle ademhaling.

‘Oké, oké,’ zei Robert, ‘ga maar weer liggen.’

Cynthia liet haar hoofd op het stuur zakken, maar alles bleef draaien. Het voelde verschrikkelijk. ‘Het gaat niet over.’

‘Weet ik,’ zei Robert, ‘dat komt zo weer. Kijk naar een vast punt en probeer rustig te blijven.’

Ze deed wat hij zei en keek over zijn schouder. Ze concentreerde zich op een boom aan de overkant van het water. Het draaien werd langzaam minder en ineens besepte ze waar ze was. Ze lag in de rivier vlakbij hun huis. Dat kuthuis in *the middle of nowhere*, waar zij en Robert nu al ruim twee maanden moesten wo-

Haar gedachtegang werd onderbroken. Haar hartslag versnelde. De herinnering aan wat zojuist gebeurd was, kwam met een flits naar boven. De reden dat ze Robert zo snel mogelijk moest spreken. De reden dat ze op hoge snelheid naar huis was gereden toen hij zijn telefoon niet opnam.

Met een ruk tilde ze haar hoofd op, maar die inspanning werd haar te veel.

‘Cynthia?’ was het laatste dat ze Robert hoorde zeggen en toen werd alles zwart.

‘Cynthia? Cynthia!’

Robert schudde even aan de deurstijl, maar hield daar direct weer mee op. De auto stond niet stabiel genoeg om dat veilig te kunnen doen.

‘Cynthia!’

Geen antwoord. Wat nu? Hij keek om zich heen. Niets dat enigszins hulp zou kunnen bieden. Hij luisterde, maar hoorde alleen het geritsel van de herfstbladeren en het gekabbel van de rivier waar hij in stond. Zijn gevoel van paniek nam met de seconde toe.

Hij probeerde te bedenken wat hier zojuist gebeurd was. Cynthia was een uur geleden naar de verderop gelegen ICA gereden, voor een paar extra boodschappen. Zelf was hij met een kop thee op de veranda gaan zitten. In tegenstelling tot zijn vrouw genoot Robert onwijs van de rust in het Zweedse binnenland. Hij had zijn telefoon zelfs binnen laten liggen. Dat was tegen de regels van het getuigenbeschermingsprogramma, maar hij was zo onder de indruk geweest van de prachtige avond, dat hij hem stomweg vergeten was. Uitgerekend vanavond... Had Cynthia hem geprobeerd te bellen? En vervolgens niet te pakken gekregen?

Waarom reed je zo hard... dacht hij.

Hij had haar van verre zien aankomen. Het was onderhand een vertrouwd beeld, de typerende koplampen van haar BMW die langs de rivier gleden. Pas toen ze al vrij dichtbij was, had Robert beseft dat ze sneller reed dan anders. Veel sneller. Te snel. Ze haalde de bocht niet, reed de berm in en ramde op volle snelheid een boom. De klap was zo hevig dat het voertuig over de tien meter brede rivier werd geslingerd. Met een doffe klap landde hij op de schuine oever aan de overkant. De lichten gingen uit en vervolgens gleed de auto langzaam het water in, met de bestuurderszijde naar voren.

Robert was van zijn stoel gesprongen, de oprit en de straat afgerend, het water in gedoken en naar de overkant gezwommen. Daar had hij met beide handen de deurstijl aan de bestuurderskant vastgepakt en zijn voeten op de grond gezet. Even was hij bang geweest dat hij de auto niet kon tegenhouden, want zijn voeten zakten weg in de zachte bodem van de rivier. Hij kreeg ze er net op tijd uit, vlak voor het rechterachterwiel ook in het water gleed. Sindsdien hield hij het voertuig op

armkracht op zijn plek. Zijn voeten bleven wegglijden. Elke paar seconden moest hij een stap naar voren doen om alles in balans te houden.

Zo stond hij nu hier, als enige barrière tussen een bewusteloze echtgenote en haar bijna onvermijdelijke verdrinkingsdood. En de auto was zwaar. Robert speelde met de gedachte om hem los te laten en Cynthia zo snel mogelijk naar buiten te halen, maar dat risico durfde hij niet te nemen. Hij was bijna twaalf jaar ambulanceverpleegkundige geweest. Hij wist uit ervaring dat de zwaar beschadigde deur waarschijnlijk niet zomaar open ging. Bovendien had Cynthia haar gordel nog om. De kans was groot dat ze zou verdrinken voor hij haar los en boven water kreeg.

Maar wat moest hij dan wel...? Zijn telefoon lag nog in het huis en er waren geen andere huizen in de nabije omgeving. Dat was tenslotte de reden dat ze hier woonden. Robert keek naar zijn vrouw. Zolang zij buiten bewustzijn was, kon hij alleen maar wachten en hopen dat hij het volhield.

Waarom reed je toch zo hard... dacht Robert opnieuw. Het was niets voor Cynthia. Ze hadden een duidelijke instructie gekregen om zo min mogelijk op te vallen. Het was een strikte voorwaarde van het programma en hoewel Cynthia er niet blij mee was, hield ze zich er consequent aan. Tot vanavond.

Roberts voeten zakten weer weg in de modder. Hij trok ze eruit en besloot dat hij het beste rustig kon blijven. Hij sloot zijn ogen en concentreerde zich op zijn ademhaling.

De afgelopen drie jaren waren de meest bizarre uit zijn leven geweest. Hij had Cynthia leren kennen bij, ironisch genoeg, een auto-ongeluk. Hij had de melding gekregen tijdens een avonddienst. Cynthia, toen nog politieagent, was op dezelfde melding afgekomen. Terwijl Robert de gewonde bestuurder klaarmaakte voor de ambulance, had zij zich over diens vrouw en zoon ontfermd.

Vervolgens waren ze achter elkaar naar het ziekenhuis gereden. Cynthia en Robert bleven bij de familieleden tot de eerste onderzoeken erop zaten en de man met zijn vrouw en zoon herenigd kon worden. Het gesprek dat Robert en Cynthia vervolgens hadden, leidde tot de afspraak om na het werk samen een drankje te doen. Hun diensten eindigden tenslotte tegelijkertijd en volgens Cynthia zat er een leuke kroeg naast het politiebureau. Dat was date nummer één geweest. Na date nummer twee was ze bij Robert blijven slapen en ze had nooit meer een nacht in haar eigen huis doorgebracht.

Robert was gek op haar. Cynthia was energiek en hield ervan om nieuwe dingen te ondernemen. Zelf was hij meer een huismus. Hij hield van oude films en bordspellen en had wel moeten wennen aan Cynthia's terugkerende pogingen om activiteiten buiten de deur te doen.

De eerste keer had ze hem meegenomen naar een klimhal. De week daarop stonden ze op een schietbaan, waar Cynthia uiteraard alles raak schoot en Robert nog geen kleiduif kon raken. In de weken daarna gingen ze een dagje kanoën, deden een cursus pizzabakken en maakten een nachtwandeling op de Veluwe met de boswachter. Het toppunt was een bungeejump in Scheveningen.

Het was slopend geweest voor Robert, maar ook, moest hij toegeven, opwindender dan alles wat hij tot dan toe ooit gedaan had. En de reden dat ze deze dynamiek vol hadden weten te houden, was dat Cynthia vrij snel door had dat ze Robert na elke onderneming een dagje nietsdoen moest gunnen. Zo kon hij bijtanken en was hij weer klaar voor de volgende gekke actie. Nu hij erop terugkeek, was het magisch geweest.

Cynthia's behoefte om telkens nieuwe en spannende dingen te doen, had echter een keerzijde. Anderhalf jaar na hun ontmoeting werd ze gerekruteerd voor een speciale operatie. Een researchteam van de Rotterdamse politie was een grote crimineel op het spoor gekomen. Niemand

wist zijn naam, alleen dat hij La Carne genoemd werd. Hij was de leider van een drugsbende en een snel groeiende speler in de onderwereld van Rotterdam.

La Carne was vaak te vinden in de VIP-secties van duistere uitgaansgelegenheden. Hij stond erom bekend dat hij zich liet omringen door mooie vrouwen. De recherche zag daarin een kans om de bende te infiltreren en was op zoek gegaan naar een geschikte agente. Hun oog viel op Cynthia omdat ze een smetteloze staat van dienst had, nooit in de media gekomen was en geen social media had. Bovendien was ze roodharig. La Carne had daar kennelijk een zwak voor.

Ze had onmiddellijk ja gezegd. Robert had dat moeilijk gevonden, maar geen poging gedaan om haar tegen te houden. Cynthia was niet het soort vogel dat je in een kooi hield en hij beseftte maar al te goed dat hij geen andere keuze had dan haar te laten gaan. Het enige wat hij kon doen, was erop vertrouwen dat ze vanzelf weer terug zou komen.

De maanden die daarop volgden, besteedde Cynthia aan haar training. Haar opdracht was eenvoudig: een zo gedetailleerd mogelijk beeld creëren van de bende, inclusief namen en functies van de bendeleden. Ze kreeg een appartement in Rotterdam en vanaf dat punt werd Robert niet meer op de hoogte gehouden. Nog steeds wist hij niet wat ze al die tijd gedaan had en waarschijnlijk ging hij daar ook nooit helemaal achter komen.

Hij had haar in dat jaar vier keer gezien: één keer een dag, twee keer een weekend en één keer een hele week. Dat waren heerlijke momenten geweest. Ze konden niets buiten de deur doen, dus keken ze oude films en deden ze bordspellen. Ze spraken niet over werk, maar Cynthia beloofde elke keer dat ze snel weer helemaal terug zou zijn.

En drie maanden geleden was het zo ver. Ze stuurde Robert een appje, met het verzoek om de tv aan te zetten. Verrast voldeed hij aan haar verzoek. Het journaal was net begonnen en opende met een item over een enorme politieactie. La Carne was aangehouden. Ook waren op verschillende locaties in Rotterdam doorzoekingen gedaan en daarbij waren drugs, vuurwapens, en bijna zeven miljoen euro aan contant geld in beslag genomen. Een monstervangst, dankzij uitstekend recherchewerk, aldus de geïnterviewde korpschef.

Het zou nog een paar dagen duren voordat Robert Cynthia weer te zien kreeg. Ze stond op de stoep van hun appartement, geflankeerd door twee mannen met opvallend brede schouders. Even was hij bang dat Cynthia een paar gangsters mee naar zijn woning had genomen, maar het bleken agenten van het Team Getuigenbescherming te zijn. Ze gaven Robert een half uur om zijn koffers te pakken en vervolgens werden hij en Cynthia in een zwart busje zonder ramen naar een geheime plek gebracht.

Daar werd verteld dat La Carne kort na zijn aanhouding ontsnapt was. Hoe dat kon gebeuren, werd nog onderzocht, maar Cynthia en Robert werden diezelfde dag nog opgenomen in het Programma Getuigenbescherming. Een gebruikelijke formaliteit voor agenten die lange tijd undercover waren geweest. Ze kregen training in onopvallend gedrag, een speciale telefoon die ze altijd bij zich moesten dragen, een spoedcursus Zweeds en een geheim huis in de Zweedse bossen, waarvan niemand mocht weten dat ze er woonden. Hun enige contactpersoon was Erik, een agent van de Zweedse politie die op zijn beurt in contact stond met Nederland.

Erik... Robert was hem haast vergeten. Ineens kreeg hij een beetje hoop. Als er echt iets aan de hand was, had Cynthia hem ongetwijfeld ook gebeld, en als die vervolgens niets meer van haar hoorde, zou hij zeker hun kant op komen.

De vraag was alleen hoe lang dat ging gaan duren. Roberts voeten zakten weer verder de modder in en hij deed een stap naar voren. Het koude water begon grip op zijn lichaam te krijgen. Bij elke beweging voelden zijn bovenbenen stijver. Daar zou hij de volgende ochtend sowieso last van

krijgen. Zijn armen begonnen bovendien te verzuren. Hij probeerde het gewicht van de auto meer op zijn schouders te laten rusten. Dat maakte het iets moeilijker om de auto in balans te houden, maar het haalde wel wat druk van zijn armspieren.

Door zijn zoektocht naar een betere houding had hij niet door dat zijn vrouw weer wakker geworden was.

‘Robert?’ vroeg ze.

Hij keek op. Haar hoofd lag nog op het stuur, maar haar ogen waren open. ‘Cynthia!’ riep hij. ‘Lieverd, probeer alsjeblieft wakker te blijven.’

‘Ik doe m’n best.’ Ze toverde een glimlach tevoorschijn, maar die veranderde al snel in een grimas. ‘Waarom ben ik zo duizelig?’

‘Je hebt een labyrintcontusie,’ antwoordde Robert, ‘een kneuzing van je evenwichtsorgaan. Ik kan het zien aan je wiebelende ogen.’

‘Jij weet ook alles. Weet je ook hoe ik er vanaf kom?’

‘Ja, met zes weken rust.’

‘Nuttig, zo’n verpleegkundediploma.’

‘Hee!’ zei Robert. ‘Door wiens werk zijn we hier ook alweer?’ Hij probeerde het grappig te brengen, maar het kwam eruit met een kreun, omdat zijn voeten weer weggeden. ‘Cynthia,’ vervolgde hij, ‘ik weet niet of ik de auto nog heel lang boven water kan houden. Kun je zelf naar buiten komen?’

Ze haalde diep adem en begon te bewegen, maar hield daar snel mee op. Onmiddellijk keek ze weer over Roberts schouder. Hij zag haar ogen alle kanten op gaan en hoorde haar hyperventileren.

‘Oké,’ zuchtte hij, ‘blijf maar liggen.’

‘Robert,’ zei Cynthia een paar seconden later, ‘we moeten hier zo snel mogelijk weg.’

‘Eens. Heb je ook een idee hoe?’

‘Dat is niet wat ik bedoel.’

Hij keek haar vragend aan.

‘La Carne is hier.’

Hij wist zeker dat hij haar goed gehoord had en tegelijkertijd dat hij haar verkeerd verstaan moest hebben. ‘Wat?’ was het enige dat hij kon uitbrengen.

‘La Carne. Hij heeft ons gevonden.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik heb hem gezien, bij het tankstation naast de ICA. Ik ben hem gevolgd naar een parkeerplaats en zag dat hij een ontmoeting had. Met Erik.’ Ze tilde haar hoofd een beetje van het stuur en keek Robert indringend aan. ‘We moeten hier weg.’

Robert voelde zijn nekharen prikkelen, maar schudde het van zich af. ‘Dat kan niet kloppen. La Carne is de meest gezochte crimineel van Europa, waarom zou hij het risico nemen om helemaal hier naartoe te komen?’

‘Robert...’

‘Hoe zou hij Erik überhaupt moeten kennen?’

Hij hield er niet van om Cynthia te onderbreken, maar hij wilde ook niet geloven dat het waar was wat ze zei. Het was een vergissing, dat kon niet anders. Ze had gewoon twee andere mensen gezien die op hen leken. Toch merkte hij dat een gedachte aan hem begon te knagen. Iets waar hij niet eerder bij stilgestaan had. Ze zaten in een geheim huis in Zweden, volledig op kosten van de Nederlandse Staat. Ze kregen zelfs geld voor boodschappen. Een formaliteit, aldus de leiding van het Programma Getuigenbescherming. Een maatregel om elk mogelijk risico uit te sluiten. Maar was dat

eigenlijk wel waar? Zou zo'n rigoureuze stap een gebruikelijke maatregel zijn? Ineens leek dat onwaarschijnlijk.

Hij had het nooit eerder in twijfel getrokken. Misschien was dat dom, maar hij en Cynthia waren hierheen gebracht naar aanleiding van een undercover politieoperatie. Hij had geen idee wat daarbij gebruikelijk is en wat niet. En het is niet echt iets wat je op internet vindt. Bovendien had Cynthia nooit verteld wat ze gedurende haar jaar undercover precies gedaan had. Hij had eenvoudigweg nooit eerder een reden gehad om twifelen.

Cynthia stak haar hand naar buiten en legde hem op die van Robert. 'Ik ben een jaar lang bijna elke dag bij La Carne in de buurt geweest. Ik herken die kale kop en baard uit duizenden. Geloof me, hij is het. En de reden dat ik niet twijfel dat hij contact had met Erik, is omdat Erik bijna de enige is die weet waar we zijn. Zo heeft hij ons gevonden.' Ze keek ernstig. 'Robert, La Carne is niet zomaar een drugsdealer. Hij is meedogenloos. Hij wordt La Carne genoemd omdat hij een slager is. Hij staat erom bekend dat hij zijn vijanden niet laat vermoorden, maar dat hij ze laat ontvoeren, zodat hij ze zelf kan vermoorden.'

Roberts moed zakte verder in zijn schoenen. 'Waarom?' vroeg hij.

'Hij zegt dat hij ervan houdt om het lichtje uit te zien gaan. We moeten hier echt weg.'

Hij keek naar Cynthia. Het draaien van haar ogen was iets minder geworden en ze hyperventileerde niet meer, maar ze moest duidelijk hard werken om kalm te blijven. Hij had geen idee hoe hij naar buiten kon krijgen zonder de auto in het water te laten zakken. De gedachte dat ze ook nog opgejaagd werden door een professionele psychopaat kon hij er niet bij hebben. Maar uiteindelijk kende hij Cynthia goed. Ze vertelde hem niet altijd alles, maar wat ze vertelde was altijd de waarheid.

Hij besloot dat hij het moest weten. Als ze mogelijk het slachtoffer werden van een moordenaar, wilde hij op zijn minst horen waarom.

'Wat is er in godsnaam gebeurd dat jaar?'

Terwijl hij zijn voeten weer uit de modder trok, ademde Cynthia opnieuw diep in en begon te vertellen. 'Zoals je weet, moest ik tijdens het uitgaan La Carne's bende infiltreren.'

Robert knikte.

'Dat deel was eigenlijk gemakkelijk. Ik viel hem al vrij snel op en hij liet me in de VIP-sectie, met een paar andere meiden. In die clubs deed hij zaken met andere criminelen en dan had hij graag een eh, harem om zich heen. Kennelijk maakt dat indruk op andere mannen.'

Ze was er waarschijnlijk nog te duizelig voor, maar Robert wist zeker dat ze anders met haar ogen gerold had.

'Na een paar maanden liet hij me dingen voor zijn organisatie doen. Boodschappen overbrengen aan handlangers, voertuigen op mijn naam zetten, dat soort dingen. Ik kreeg daardoor toegang tot zijn verblijfplaatsen en contactgegevens van bendeleden. Super waardevolle informatie. Maar om dichterbij hem zelf te komen, was een ander verhaal.'

'Ik dacht dat je alleen zijn organisatie in kaart hoefde te brengen.'

'Dat was ook zo...'

'Ja, oké, ik snap het.' Robert schudde zijn hoofd. Het zou Cynthia niet zijn als ze niet geprobeerd had het onderste uit de kan te halen. 'Ga verder.'

'Die La Carne had altijd zoveel vrouwen om zich heen, dat ik verwacht had om zijn aandacht te moeten vechten. Maar dat was niet zo. Hij is erg voorzichtig, houdt mensen zoveel mogelijk op afstand. Geen van die meiden probeerde überhaupt contact met hem te zoeken. Misschien was dat

omdat hij kaal is en nogal lelijk, en bovendien heeft hij die enge bijnaam en reputatie, maar ze paptten allemaal aan met zijn handlangers in plaats van met hem.'

'Als je me nu gaat vertellen dat jij wel met die knakker naar bed bent geweest, laat ik je verdrinken,' zei Robert.

'Luister nou,' antwoordde Cynthia. 'Mijn punt is dat ik een kans zag. Terwijl die andere meiden achter die jonge blaaskaakjes aan zaten, kon ik me op hem richten.'

'Serieus, Cynth, ik laat die auto los.'

'Wil je je bek nu houden?' snauwde ze. 'Ik ben niet met hem naar bed geweest. Maar ik bracht wel veel tijd met hem door. In het begin was hij stil en afstandelijk, maar ik had een heel jaar. Ik benaderde hem stapje voor stapje en na verloop van tijd begon hij me te vertrouwen. Hij ontspande, werd minder voorzichtig.'

Robert wilde vragen hoe ze dat dan voor elkaar gekregen had, maar moest op dat moment zijn voeten weer uit de modder trekken.

'Op een avond,' vervolgde Cynthia, 'zag ik hem de code van zijn telefoon intoetsen. De volgende dag heb ik die gejat en ontgrendeld. Ik heb alles daarin gevonden, van geplande drugstransporten tot stashlocaties. Zo hebben we...'

'...die zeven miljoen gevonden,' vulde Robert aan. Hij zuchtte. 'Godverdomme, Cynthia...'

'Dat is niet alles. La Carne hield een overzicht bij van iedereen met wie hij zaken deed. Foto's en namen van andere criminelen, belangrijke locaties. Die telefoon was een goudmijn voor de recherche. Ik had op dat moment alleen geen mogelijkheid om de inhoud te kopiëren. Ik heb het daarom zoveel mogelijk uit mijn hoofd geleerd en sindsdien probeer ik dat te reproduceren. Verschillende opsporingsteams hebben mij foto's gestuurd van onbekende verdachten en ik heb een deel al kunnen identificeren. Ik heb de recherche in korte tijd meer informatie gegeven dan ze zelf in tien jaar bij elkaar hadden kunnen sprokkelen.'

'Konden ze die telefoon niet in beslag nemen?'

'Dat hebben ze gedaan, maar het was zo'n speciale cryptotelefoon. La Carne had bij zijn aanhouding minder dan een seconde nodig om op een knopje te drukken en toen is de hele inhoud gewist. Alles zit alleen nog in mijn hoofd.'

'Dus dat is de reden dat hij je dood wil.'

'Niet alleen hij. Hij staat onder druk van de hele criminele onderwereld. Als hij me niet snel te pakken krijgt, gaat hij er zelf aan.'

Robert kreunde. 'Waarom zijn we dan in godsnaam hier? Hadden ze ons niet in een zwaarbeveiligde bunker moeten stoppen?'

'Dat was geen optie. Ik heb namelijk ook informatie gevonden over een netwerk van corrupte politieagenten.'

Roberts mond viel open.

'Hoe denk je dat hij zo snel ontsnapt is?' vroeg Cynthia. 'Hij heeft veel van mijn collega's in zijn zak. We konden niemand vertrouwen, ook de beveiligingsteams niet.'

'En nu blijkt hij zelfs Erik op de loonlijst te hebben,' zei Robert.

Cynthia knikte. 'We moeten hier echt weg.'

'Goed.' Hij ging wat rechterop staan. Wat Cynthia had verteld, was haast te bizar om te geloven, maar hij deelde haar mening dat ze daar zo snel mogelijk weg moesten. Ook al betekende dat dat ze risico's moesten gaan nemen. Zijn oog viel op Cynthia's hand, die op de zijne lag. 'Kun je met die hand bij de deurklink?'

Cynthia bracht haar hand langzaam naar binnen. Robert hoorde een paar klikken en voelde haar tegen de deur duwen. De auto bewoog een beetje, maar de deur ging niet open.

‘Stop maar,’ zei hij. ‘Kun je met je andere hand je gordel los maken?’

‘Ik denk het, maar er duwt iets op mijn been. Volgens mij zit ik klem onder het dashboard.’

‘Oké, in dat geval moet je zo metee-’ begon Robert, maar Cynthia onderbrak hem.

‘Sst!’

Robert stopte met praten. Hij luisterde. In eerste instantie nam hij niets bijzonders waar, maar toen hoorde hij het. Het geluid van een langzaam rijdende auto.

‘Dat is hem,’ fluisterde Cynthia.

‘Hoe weet je dat?’

‘Wie anders zou zonder verlichting rijden?’

Een rilling trok over Roberts rug. Hij keek over zijn schouders en zocht de weg af. Daar kon hij nog net de contouren onderscheiden van een donker voertuig dat zich stapvoets richting hun huis begaf. Hij hield zijn adem in. Waarschijnlijk was het een geluk bij een ongeluk dat de moordenaar zonder verlichting reed, want hij passeerde Robert en Cynthia zonder hen te zien.

De auto stopte achter een struik voorbij de oprit. Een schim stapte uit en liep richting de woning. Robert zag de weerkaatsing van het maanlicht op zijn gladgeschoren schedel. Hij en Cynthia durfden geen van beiden te spreken, tot de schim achter de woning verdween.

‘Wat doen we nu?’ fluisterde Robert.

Hij keek naar Cynthia, die rechterop was gaan zitten. Ze kwam minder duizelig over, misschien door de adrenaline. Ze leek iets te zoeken maar het niet te kunnen vinden. ‘Robert,’ zei ze, ‘in het dashboardkastje ligt een pistool.’

‘Een pistool? Hoe bedoel je? Ik dacht dat je die had ingeleverd?’

‘Niet mijn dienstwapen. Ik heb deze voor de zekerheid gekocht.’

Het was duidelijk geen legale aankoop geweest en Robert wist niet wat hij moest antwoorden. Het gevoel van veiligheid dat Cynthia er waarschijnlijk van kreeg, ervoer hij niet. Hij hoopte meer en meer dat de schim terug in de auto zou stappen en ver weg zou rijden.

‘Het is een ander type wapen dan mijn dienstpistool,’ vervolgde Cynthia, ‘maar hij werkt bijna hetzelfde. Het enige waar je op moet letten, is dat er een veiligheidspal op zit. Dat is een hendeltje aan de achterkant dat je naar voren moet schuiv-’

Ze staaarde naar het huis en stopte abrupt met praten. Robert draaide zijn hoofd. De schim kwam de oprit weer aflopen. Hij liep langzaam en keek goed om zich heen. Roberts hart ging tekeer. Hij voelde het van zijn borst tot bovenin zijn nek. De schim was bijna bij zijn auto. De afstand was te groot om het goed te kunnen zien, maar hij leek iets voorover te buigen, waarschijnlijk om de autodeur te openen.

Een schrapend geluid klonk, gevolgd door een kleine plons. Robert keek om. Hij had zich te ver van de auto af gedraaid. Het achterwiel van de auto was daardoor verder naar de rivier gegleden en er was een steen in het water gevallen. Hij draaide zich terug naar de schim. Die stond nu rechtop. Robert kon zijn ogen niet zien, maar de contouren van zijn hoofd en baard maakten duidelijk dat hij recht hun kant op keek. Roberts maag draaide om.

‘Robert!’ riep Cynthia. Haar stem doorbrak de stilte met angstaanjagend geweld. ‘Laat de auto los!’

De schim stapte bij zijn auto vandaan en rende langs de rivier in hun richting. Robert keek naar Cynthia. Een kort moment deelden ze een blik van doodsangst en toen haalde hij zijn handen van de auto. Het achterwiel kwam los van de oever. Het voertuig gleed in zijn geheel het water in en zakte

langzaam naar de bodem. Robert bracht zijn hand naar de klink van de voordeur. De andere klemde hij om de binnenkant van het raam. Hij trok en hij trok, maar de deur ging niet open. Cynthia's kin raakte het water. Robert liet de deur los en probeerde haar uit de stoel te trekken, maar ze zat muurvast. Hij keek hulpeloos toe hoe haar mond, neus en ten slotte ook de rest van haar hoofd onder water verdwenen.

Achter hem klonk een geluid. Robert draaide zich om en zag de schim aan de overkant van het water staan. Robert was niet klein, maar deze man was minimaal een kop groter dan hij, met brede schouders en een enorme borstkas. De maan die van boven op hem scheen, creëerde een schaduw die zijn oogkassen even donker maakte als de baard die de onderste helft van zijn gezicht bedekte. Het was een monster van een man.

Een pistool kwam achter zijn rug vandaan. In een reflex dook Robert onder en direct volgden meerdere knallen. De kogels sloegen hard in het water. Robert had er niet bewust over nagedacht, maar beseftte dat ze hem niet konden raken. Ergens vaag herinnerde hij zich eens op tv te hebben gezien dat de weerstand van water een remmend effect heeft. De kogels vervormen bij inslag en daarna kunnen ze nog maximaal vijftig tot zestig centimeter afleggen. Als hij diep genoeg bleef zitten, kon hij bijna niet geraakt worden en aan de vele knallen te horen, had La Carne zich dat niet gerealiseerd.

Hij draaide zich terug naar de auto en trok weer aan de deur. Nog steeds kwam er geen beweging in. Hij probeerde de achterdeur, maar ook die zat muurvast. Hij overwoog om door het kapotte achterraam naar binnen te gaan, maar zijn behoefte aan zuurstof begon drastisch toe te nemen. Bovendien wist hij niet eens zeker of hij wel door de raamopening paste. Hij draaide zich om. Het geknal was gestopt. Hij liet de lucht uit zijn mond ontsnappen en telde af. Drie, twee, één...

In een snelle beweging stak hij zijn hoofd boven water. Onmiddellijk werd hij weer beschoten. Hij zag hoe de bomen langs het water verlicht werden door de flitsen van het vuurwapen. Opspattend water naast zijn hoofd maakte duidelijk dat één kogel vlak langs zijn oor gevlogen was. Ook voor hem spatte het water op. Twee kogels raakten zijn lichaam. Eén gaf een tikje op zijn been. De ander sloeg als een vuist in zijn buik. Geen van beide projectielen penetreerden echter zijn lichaam.

Robert dook weer onder water en ging naar de voordeur van de auto. Hij kon Cynthia amper zien, maar hij ging er vanuit dat ze niet lang meer zonder zuurstof kon. Hij pakte haar kaak, stak zijn hoofd door het raam en zette zijn mond op die van haar. Hij blies. Cynthia begreep niet wat Robert deed en bovendien had ze zelf nog niet uitgeademd. Ze liet zijn beademing niet toe en in paniek blies ze terug. Robert trok zijn hoofd terug en keek hoe een grote hoeveelheid luchtbubbels uit Cynthia's longen ontsnapte. Opnieuw deed hij zijn mond op die van haar en blies. Dit keer ademde ze het goed in.

Snel ging hij weer naar boven en nam een hap lucht. Hij merkte dat er niet meer geschoten werd. Waarschijnlijk was het wapen leeg, want La Carne dook het water in en zwom op hen af. Robert ging weer onder en deed het enige wat hij kon bedenken: alsnog de auto in.

Hij kroop door het achterraam en wurmde zich achter Cynthia's stoel langs. Hij reikte naar het dashboardkastje. Het was te donker om iets te kunnen zien, maar op de tast vond hij haar illegaal gekochte vuurwapen. Terwijl zijn vingers om de kolf klemde, voelde hij dat er aan de auto getrokken werd. La Carne probeerde Cynthia's deur te openen.

Robert schoof snel weer terug naar achter en draaide zich om in de beperkte ruimte rond de achterbank. Buiten zag hij de schim van hun belager. Hij gleed naar het raam, zette het vuurwapen tegen het enorme lichaam en haalde de trekker over. De knal kwam echter niet.

De veiligheidspal... De veiligheidspal waar Cynthia Robert voor gewaarschuwd had, was hij in alle stress vergeten. Hij trok zijn hand terug, maar voordat die bij hem was, sloeg een enorme vuist het pistool uit zijn vingers. Diezelfde vuist ging vervolgens open en greep hem bij de keel.

Robert probeerde zich los te trekken. Zijn eigen vingers klemde om die van La Carne, maar het haalde niets uit. Hij was veel te sterk.

Nu is het voorbij, dacht Robert. Hij hoeft niet eens hard te knijpen, als hij me gewoon zo vasthoudt, ben ik binnen een minuut dood.

La Carne trok hem echter aan zijn keel naar buiten. Hij duwde Robert tegen de deurstijl en keek hem dreigend aan. Robert begreep waarom. Hij wilde het lichtje uit zien gaan.

Met zijn andere hand maakte La Carne een vuist. Nog net kon Robert een arm voor zijn gezicht brengen om de klap op te vangen. En nog één. En nog één. Hij voelde zijn biceps beurs worden. Een vierde klap schampte zijn arm en raakte hem op zijn oor. Van schrik en pijn liet Robert zijn arm zakken. Vervolgens keek hij met lede ogen hoe La Carne zijn vuist naar achteren bracht voor de genadeslag.

Van achter Robert kwam een andere hand naar voren. La Carne keek korte tijd verbijsterd terwijl de loop van Cynthia's pistool op zijn strot werd gezet. Robert draaide zijn hoofd zo ver mogelijk weg en sloot zijn ogen. Ze haalde de trekker over. Er klonk een oorverdovende knal en er spetterde bloed op Roberts gezicht. De hand om zijn keel verslaptte. La Carne zakte het water in en dreef weg.

Robert keek omlaag. Hij zag Cynthia's hand trillen, haar vingers nog steeds stijf om het pistool geklemd. Ze had al die tijd geen hap lucht gekregen. Hij haalde diep adem en ging weer met zijn mond richting die van haar. Onmiddellijk blies ze al haar eigen lucht naar buiten en ademde gretig de nieuwe zuurstof van Robert in.

Té gretig. Hij voelde water langs zijn lippen Cynthia's mond binnen gaan. In een reflex trok ze haar hoofd terug. Ze hoestte het water uit en zoog haar longen weer vol. Dit keer was de mond van Robert er niet meer om haar van lucht te voorzien. Ze ademde alleen nog water in. Vol afgrijzen keek hij hoe haar lichaam begon te schokken.

Hij bedacht zich geen seconde. Onmiddellijk kroop hij weer door het achterraam de auto in. Hij tastte langs Cynthia's lichaam. Een deel van het dashboard duwde op haar bovenbenen. Niet hard genoeg om schade aan te richten, maar ze zat wel vast. Hij maakte haar gordel los. Zijn hand ging verder omlaag, tot hij de hendel van de stoelrails vond. Hij trok hem omhoog en de stoel ging naar achteren. Vervolgens trok hij Cynthia op de achterbank. Daar was maar heel weinig ruimte voor, maar het lukte. Daarna probeerde Robert achterwaarts weer door het raam naar buiten te gaan. De stoel die hij naar achteren geschoven had, zat hem echter in de weg. Hij trok de hoofdsteun ervan af en dat gaf hem de extra paar centimeters die hij nodig had.

Buiten de auto plaatste hij zijn voeten op de grond. Hij pakte Cynthia's handen en met een uiterste krachtinspanning trok hij haar door het raam de auto uit. Zijn hoofd kwam eerst boven water, gevolgd door dat van haar. Robert keek haar aan. Ze was buiten westen. Zelfs in het kleine beetje licht dat hij ter beschikking had, zag hij dat haar lippen blauw waren.

Hij legde haar over haar schouder, zorgde dat haar hoofd boven water bleef en klauterde via de motorkap en het dak van de auto op de oever.

Bijna lukte het hem niet. Hij had zo lang in het water gezeten, dat hij even vergeten was dat alles boven water veel zwaarder voelt. Bovendien waren zijn benen stijf en droeg hij het volledige gewicht van Cynthia.

Hij viel op een knie en deed geen moeite om op te staan. Voorzichtig legde hij Cynthia op de grond. Hij kroop richting haar gezicht. Het was alweer even geleden dat hij voor het laatst een drenkeling had beademd en hij had niet de spullen uit zijn ambulance ter beschikking, maar hij wist wat hij moest doen. Met zijn duim, wijs- en middelvinger drukte hij Cynthia's slokdarm dicht om te voorkomen dat daar lucht in kon komen. Met zijn andere hand kneep hij haar neus dicht. Daarna plaatste hij zijn mond over die van haar en begon te blazen. Het was veel zwaarder nu. Haar longen zaten vol water en hij kreeg er amper beweging in. Hij beademde vijf keer en kwam omhoog.

'Kom op!' schreeuwde Robert.

Hij zette zijn hand op haar borstkas en begon bijna met borstcompressies, toen haar lichaam weer schokte en er een scheut water uit haar mond kwam. Snel draaide hij haar op haar zij. Ze ademde in, proestte meer water uit en ademde weer in. Het hoesten bleef nog een tijdje doorgaan, maar ze kon weer zelfstandig ademen.

Robert lachte en huilde tegelijk. Hij trok haar bij zich en hield haar vast. 'Hou vol,' zei hij, 'het komt goed.'

Zo bleven ze zitten.

'Fijn dat we weer eens wat spannends doen samen,' zei Cynthia na een tijdje, haar stem piepend en schor.

Robert lachte. 'De volgende zestig dates kies ik wat we gaan doen.'

Een set koplampen kwam hen langs de overkant van de rivier tegemoet. Verschrikt keken Robert en Cynthia hoe de auto tot stilstand kwam. Een man stapte uit en liep naar het water.

'Robert? Cynthia? Är du där?'

Robert herkende de stem. Het was Erik. Waarschijnlijk kwam hij kijken of ze al dood waren.

'Hij weet niet dat ik hem met La Carne heb gezien,' fluisterde Cynthia.

Robert knikte zachtjes. 'Ja!' riep hij vervolgens. 'Cynthia behöver en ambulans!'

'Okej!' antwoordde Erik. 'Jag ska ringa en!' en hij liep terug.

'Denk je dat hij echt een ambulance gaat bellen?' vroeg Robert.

'Laten we het risico niet nemen,' antwoordde Cynthia en ze duwde het pistool dat ze nog altijd vast had in zijn hand.

Drie maanden later zat Cynthia aan tafel in haar en Roberts nieuwe boshut in Canada. Ze legde kaarten klaar van *Chronicles of Crime*, een nieuw bordspel dat Robert aangeschaft had en waar ze eindelijk een avond de tijd voor hadden.

De nasleep van het ongeval was heftig geweest. Robert had Erik onder dwang van Cynthia's pistool met diens eigen handboeien vastgemaakt en vervolgens de politie gebeld. Het was niet makkelijk geweest om hen te vertellen wat er gebeurd was. Hij en Cynthia waren bang dat Erik direct het voordeel van de twijfel zou krijgen, omdat hij politieagent was. Dat bleek echter mee te vallen. Vanwege zijn geheime functie had Erik geen politie-legitimatiebewijs bij zich. Ook stond hij, net als alle andere agenten van het Team Getuigenbescherming, niet in de gebruikelijke database geregistreerd als politieambtenaar.

Terwijl Cynthia naar het ziekenhuis werd gebracht, werden Robert en Erik daarom beiden meegenomen naar het politiebureau. Daar werd al snel vastgesteld dat Erik voor de politie werkte, maar tegen die tijd was de Nederlandse politie ook al bij het onderzoek betrokken. Zij konden de bijzondere positie bevestigen waar Robert en Cynthia zich in bevonden.

In goed overleg waren de politiediensten van beide landen een *JIT* gestart, een *Joint Investigation Team*. Binnen enkele dagen werd vastgesteld dat Erik en La Carne inderdaad samenwerkten, mede dankzij informatie van Cynthia over de ontmoeting die ze gezien had.

De vraag was alleen wat de Zweedse justitie nu moest doen. Een openbare rechtszaak tegen Erik was nauwelijks een optie. Ten eerste zou het een enorm gezichtsverlies zijn voor de Zweedse politie, als bekend werd dat een agent van het Team Getuigenbescherming corrupt was. Ten tweede zouden door een dergelijke rechtszaak mogelijk veel te veel geheime details over het proces van getuigenbescherming naar buiten komen. Maar ze konden hem ook moeilijk vrijlaten.

Het was zo'n bizar dilemma, dat de *riksåklagare*, de hoogste Zweedse officier van justitie in Zweden, zich er persoonlijk mee was komen bemoeien. Wat die uiteindelijk besloot, werd officieel niet aan Robert en Cynthia meegedeeld, maar via een oud-collega hoorde Cynthia dat Erik een eigen getuigenbeschermingsprogramma aangeboden had gekregen, in ruil voor informatie over La Carne. Dankzij die informatie konden de Nederlandse agenten die betrokken waren bij zijn ontsnapping aangehouden worden.

Direct daarna was Erik overgebracht naar zijn eigen geheime woning. Waar dat precies was, kreeg Cynthia uiteraard niet te horen, maar zijn oud-collega's schenen een bijzonder onaantrekkelijke locatie voor hem te hebben uitgezocht. Ze waren geen fan van zijn verraad.

Om diezelfde redenen werd Cynthia ook niet vervolgd voor het illegale bezit van haar pistool. Wel werd haar op het hart gedrukt niet nog een keer een vuurwapen aan te schaffen, maar daar zag zij ook geen aanleiding toe. La Carne was dood en de politie boekte enorme vooruitgang met het oprollen van zijn criminele netwerk. Ook zaten ze hier in Canada op een veel veiligere afstand van de Nederlandse onderwereld.

'Hoe voel je je vanavond?' vroeg Robert, terwijl hij borrelnootjes en een pot thee op tafel zette.

'Goed hoor,' antwoordde Cynthia. Ze klonk nog altijd schor. Het ingeademde rivierwater had haar een stevige longontsteking opgeleverd, maar daar was ze al bijna weer van hersteld. Ze zette Roberts tablet naast het spelbord en opende de eerste *crime case* in de bij het spel behorende app. Het was een goed spel. Cynthia had flink wat aan te merken op de opsporingsmethoden die ze moest toepassen om de dader te ontmaskeren, maar zelfs zij gaf toe dat het onwijs gemakkelijk was om getuigen te ondervragen en aanwijzingen te zoeken.

'Ben je er eigenlijk ooit achter gekomen hoe La Carne echt heette?' vroeg Robert toen ze de dader ontmaskerd en daarmee het spel gewonnen hadden.

'Alleen zijn voornaam,' zei Cynthia. 'In zijn telefoon vond ik een foto van een brief die zijn moeder hem gestuurd had. Daarin noemde ze hem Tinie.'

'Geen wonder dat hij je dood wilde hebben,' grinnikte Robert. Hij ruimde de tablet op en Cynthia sorteerde de spelkaarten. 'Ik ben toch benieuwd. Hoe heb je hem nou uiteindelijk zover gekregen dat hij je vertrouwde?'

Cynthia grijnsde en antwoordde zonder op te kijken. 'Uiteindelijk was dat niet zo moeilijk. We hadden veel om over te praten. Hij was een professionele moordenaar, maar stiekem ook best wel een nerd. Hij hield van oude films en bordspellen.'